

Másféle, szelídebb létezéssel

Ahogyán kezünk elbocsájtott,
 magadat eltakartad
 befordultál elfedő anyagba,
 élni kezdtél,
 nem lehetél többé már titok.
 Fűvekben élsz, ők mondják létezésed
 fuvalommal, ha lenget pázsitot;
 a sarjadással élő lehetsz megint,
 alakod fölcserélve váltod színeid.
 Hangod tán suttogóvá csöndesült,
 nem lobbant szenvedély, félelmed is elült,
 nem szagat földi kín,
 hogy továbbléptél teremtés lépcsein
 másféle, szelídebb létezéssel.

Sirmióné mécsesei

A Scaligeri-vár bejáratánál
 kápolna vár betérőt „Áve Máriához”.
 Bévül hunyorgó mécsesek
 jámbor nép égeti
 elaludt kedvesekért.
 Szál gyertyával siratlak én is
 elveszett fiam, de sokszor hívtalak
 s nem válaszolsz,
 világtalan gödör takar, moha,
 rég-távozott szülőkért gyűjtök másikat,
 szívacsos, széthullt csontjaikat vigyázza
 távol-hazám pora.

Majd velem tűnnek el

Fény-árnyjáték fodroz a vízen.
 Túlabb a hegyhát, zöldes tónusok. Tékozló elme
 e gazdag meseszövő agyag-reliefjeit
 gondolta épp e helyre, nekem mindennél drágább,
 mit világnemző szeszélye tűnődve egybegyűrt
 s a szerkezet különb minden más alkotásnál,
 példátlan is, mert minta nélkül hozta létre
 istenlátomás. Másolja mennyi kontár
 vagy költő közelíti, hogyanját megragadja.
 Véletlen vándor, én, gyakran jövök a helyre,
 tán nyugtalan kamaszkor lépcsőin fölhaladva,
 rég holt apámat s két fiamat sejtem bele a képbe,
 az ejtett szó tovább él, hány régi mozdulat
 átlényegülve, idő se tépi el,
 ásóm nyomán villannak széthulló részletek,
 de őrzik emlékjáratok, e mély-mély labirint:
 míg vagyok, élnek ők is, csak velem tűnnek el.